

Алфонсъ Доде

Къмъ свобода и просторъ

(Провансалски разказъ)

Господинъ Сегенъ никога не бѣ ималъ щастие съ своитѣ кози.

Той ги губѣлъ всички по единъ и сжщи начинъ: една хубава сутринъ тѣ скжсвали вжжето си, отивали въ планината и тамъ вълкътъ ги изяждалъ. Нито нѣжноститѣ на господаря имъ, нито страхътъ отъ вълка — нищо не ги спирало. Тѣ били, види се, независими кози, жадуващи да се сдобиятъ на всѣка цена съ просторъ и свобода.

Добродушниятъ господинъ Сегенъ, който не разбиралъ нищо отъ нрава на тия животни, билъ сломенъ. Той казвалъ:

— Свършено е! Козитѣ се отекчаватъ у дома, и азъ не ще опазя нито една отъ тѣхъ.

Обаче, той не се отчаялъ и, следъ като загубилъ шесть кози по сжщия начинъ, купилъ още една, седма коза; само че този пжтъ той се погрижилъ да я вземе съвсемъ млада, за да свикне да стои у дома му.

А! колко хубава била козичката на г-нъ Сегенъ! Колко хубава била тя съ кроткитѣ си очи, съ подофицерската си брадичка, съ чернитѣ си и блестящи копита, съ набразденитѣ си рокове, съ дългата бѣла козина, която ѝ стояла като копринена намѣтка! Тя била почти така очарователна, както и козлето на Есмералда*), а освенъ това, послушна, гальовна, даваща да я доятъ безъ да помръдне, безъ да блъсне крака си въ ведрото. Възхитителна козичка. . .

Господинъ Сегенъ ималъ задъ кжщата си една

*) Въ прочутия романъ „Парижката Св. Богородица“ на Викторъ Юго.